

Neil Peart

Geddy Lee

RUSH:

'We hebben het liefst dat ons publiek rustig op zijn stoel blijft zitten'

tekst: Jaap Bubenik

Acht jaar en tien elpees timmeren Neil Peart, Geddy Lee en Alex Lifeson, alias Rush, nu al aan de weg. Met succes. De drie Canadezen hebben dan ook heel wat meer in hun mars dan symfonische muziek alleen.

Eigenlijk komt het begin van elke rockband op 't zelfde neer. Een paar heren ontmoeten elkaar op school, hebben gemeenschappelijke interesses en besluiten samen hun hobby uit te gaan voeren: de muziek. Bij Rush, de meest opvallende Canadese groep tot nu toe, is het al niet anders gegaan.

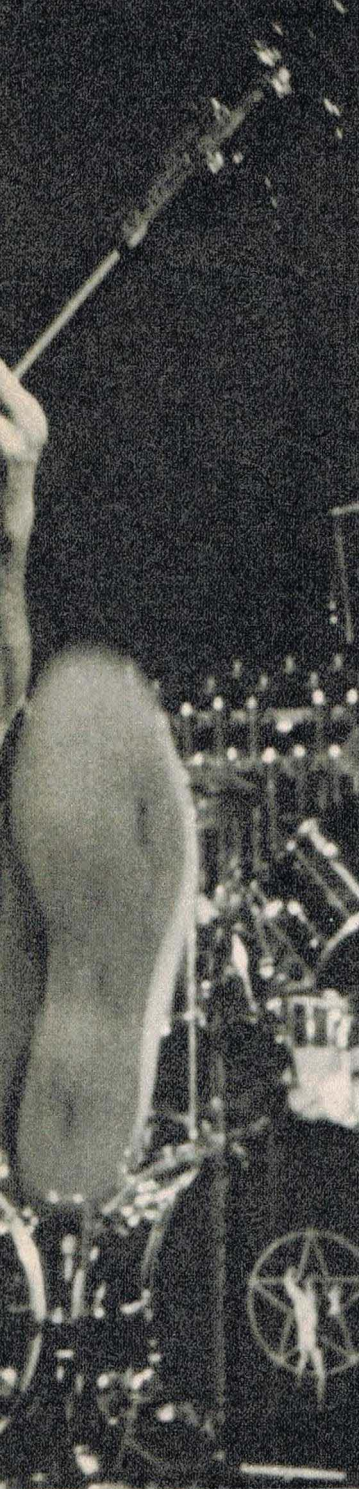
Bassist/zanger Geddy Lee en Alex Lifeson komen elkaar inderdaad op school tegen en samen met drummer John Rutsey wordt een bandje gevormd dat al snel de naam Rush krijgt. Geddy Lee legt in zijn eigen woorden uit hoe hij na jaren tegen die beginperiode van Rush aankijkt.

„Als iedere andere band zijn ook wij begonnen met het spelen van nummers van anderen. Bijvoorbeeld van Led Zeppelin. We zaten toen nog op de middelbare school en hadden een drummer, Johnny Rutsey, die niet alleen een zeer slechte gezondheid had maar ook nauwelijks goede ideeën over onze muziek en toekomst. Daarom zijn Alex Lifeson en ik maar onze eigen nummers gaan componeren, en op onze eerste elpee („Rush” uit 1974, red.) kun je duidelijk horen dat we uitstekend naar voorbeelden hadden geluisterd. Rutsey heeft de groep toen vervangen en tot op de dag van vandaag zijn we ervan overtuigd dat onze nieuwe drummer, Neil Peart, een geschenk uit de hemel is geweest. Met hem erbij kwam de ommezwaai.” En de bassist overdrijft niet.

Met Neil Peart in de gelederen ontwikkelt Rush zich al snel tot een vreemde eend in de harde muziek-

bijt. Als andere groepen, die tussen '74 en nu een doorbraak kunnen forcieren, zich uitputten in teksten die meer over de dagelijkse seksuele driften gaan, zoekt Rush het in de meer diepgravende woorden en teksten. De elpees die op het debuut uit 1974 volgen, staan bol van verwijzingen naar de literatuur, terwijl ook science fiction een van de onderwerpen is, waardoor Rush zeer geïnspireerd blijkt. Vooral schrijver Rod Sterling, maakt een diepe indruk op het Canadese drietal. Maar hebben Neil Peart, Alex Lifeson en Geddy Lee ook de indruk dat het publiek oor heeft voor de teksten, die vaak ruimte open laten voor de eigen inuloefening van de fan of luisteraar? „Onze fans zijn over het algemeen best betrokken bij de teksten. We krijgen bijvoorbeeld erg veel fanmail waarin de schrijver of schrijfster ons vragen stelt over bepaalde zinnen of woorden uit onze songs. Voor ons betekent dat een hoge mate van bevrediging. Als we een concert geven, hebben we ook het liefste dat

Rush begint eind jaren zestig als schoolbandje dat voornamelijk muziek van anderen (Led Zeppelin) naspeelt. Na het verschijnen van het debuut-album „Rush” in 1974 wordt drummer John Rutsey vervangen door Neil Peart, die samen met leden van het eerste uur Geddy Lee, bas/zang en Alex Lifeson, gitaar, het opvallende geluid gaat bepalen. Na „Rush” uit 1974, verschijnen achtereenvolgens: „Fly by night” ('75), „Caress of steel” ('75), „2112” ('76), „All the world's a stage” (live-dubbelalbum uit '76), „A farewell to kings” ('77), „Hemispheres” ('78), „Permanent Waves” ('80) en „Moving Pictures” ('81).

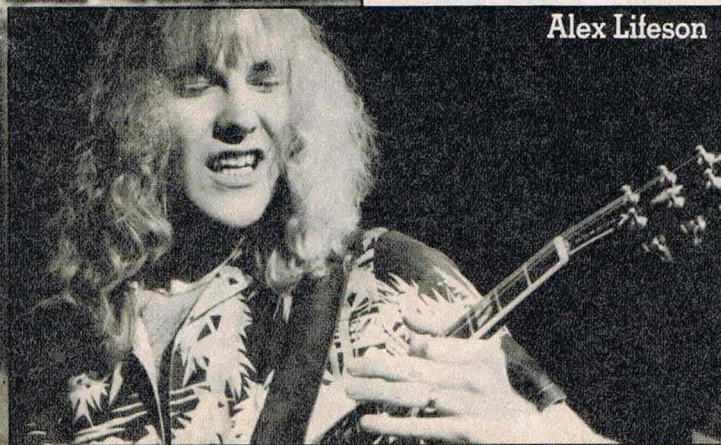
de mensen rustig op hun stoel blijven zitten om geconcentreerd naar de nummers te luisteren. Wij vinden 't prima als ze pas na afloop hun waardering al dan niet laten blijken. Hoewel we ook best in de gaten hebben dat de jongere fans vooral komen om zich een avondje lekker uit te leven. Ook daarmee hebben wij vrede omdat we weten dat ze thuis alle tijd hebben om naar de teksten te luisteren."

Na acht elpees is onlangs het meest recente en ook meest symfonische album van Rush verschenen. „Moving Pictures” betekent een nieuwe stap in de ontwikkeling van Rush. De plaat is een verzameling compacte songs in tegenstelling tot vorig werk waarop vaak vele thematische werkjes te horen waren. Of, zoals Geddy Lee het vertaalt, „het is goed beschouwd het allereerste Rush-album waar het ritme het uitgangspunt voor de nummers is geweest."

Daarnaast is opvallend dat de zang van Lee niet meer zo ijl en hoog is als op de vorige elpees en het lijkt wel of hij met extra veel plezier in de lagere regionen van de toonladder tekeer trekt. Soms zijn de technieken van opnemen niet ten volle uitgebuit. Iets bijzonders voor Rush dat bekend staat alles tot in de perfectie op te nemen, over te dubben en te mixen. „Dat was bij sommige nummers niet nodig,” verklaart Alex Lifeson. „Meestal neem in mijn gitaarpartijen een paar keer op zodat er een lekker vet geluid ontstaat. Deze keer hebben we expres naar een ander geluid gezocht. Een individueel geluid en voor mij was dat deze keer heel „clean”, heel doorzichtig."

„Moving Pictures” betekent ook een nieuwe stap in die belangrijke teksten voor Rush. Ze zijn minder breed uitgemeten, simpeler. Neil Peart daarover: „Ik ben er sinds kort achter dat er mogelijkheden waren om alles wat ik te vertellen heb met minder woorden te zeggen. Ik ben nu aan het zoeken naar een vorm waarin je op de meest eenvoudige manier een verhaal kunt vertellen. Want je moet altijd iets te zeggen hebben. Zomaar een stel woorden achter elkaar plaatsen omdat ze in een bepaalde volgorde lekker klinken, da's geen kunst. Een film is ook pas goed als er een goed verhaal in zit. Dat gaat ook op voor boeken én teksten voor muziek. In ieder geval streven wij daarnaar." ●

Alex Lifeson

Kanada

No. 1

U.S.A.

No. 3

England

No. 3

RUSH

"Moving Pictures"

